

ЧЕРВОНА СЕРІЯ

ГОЛДІ КНОУП

ФАНТАЗІУС

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2023

ВИКЛИК

Ви сьогодні вже читали новини в інтернеті?

Можливо, є улюблені сайти?

Перевірені джерела, ну ті, яким ви беззастережно довіряєте?

Стрічку-то хоча б у фейсбуці інколи прокручуєте?

Чи ви за екологічне споживання інформації? Правильно!

Я теж.

Забула відрекомендуватися. Мене звуть Ньют. Я та, хто пише чутки. Точніше, я вигадую інформацію, а потім відправляю її босам. Без зайвої скромності зазначу, що географія моїх робочих місць досить велика — це можуть бути видання як нашої країни, так й інших. Не буду тицяти пальцями, а то все тут забрудниться.

Вас збентежило словосполучення «вигадую інформацію»? А даремно. За останні чотири роки жоден підготовлений мною матеріал не базувався на реальних подіях! Жоден!

Система охорони здоров'я приховує відомості про те, що в місті панує смертельно небезпечний для шатенок вірус. Приносимо співчуття родинам, які втратили близьких.

Карлик пробрався в приватну школу, вдаючи із себе дитину, чим спровокував інфаркт у заслуженого педагога.

Чоловік, який вірить у те, що він секатор для троянд, знову на свободі. Ховайте руки, він полює за безіменними пальцями.

Обрано президента світового уряду. Дізнайтеся подробиці першими.

Вчені розробили алгоритм виявлення домовиків! Маєте сумніви? Тоді пройдіть тест із п'яти запитань.

Воланд повернувся! Комуś розповісти адресу майбутнього балу?

Нам підтвердили: до землі наближається астероїд. Будуємо бункери або молимося? Відповідають експерти.

Вампіри поміж нас. Коли востаннє ви дивилися в дзеркало на світанку?

П'яні аспіранти розчленували сторожа, сплутавши його з... ну то нехай...

Я ж не тільки чорнуху й те, від чого нормальних людей нудить, вигадую!

Ви ж помітили, я тільки що навмисне прохопилася? Так ось, у загальній масі освітлюваних тем є й пухнасті розповіді з хепі-ендом.

Вона чекала його двадцять років і...

Винайдено борошно, з котрого торти сприяють схудненню. Хто загубив скарб? Поверніться за винагородою!

Негативний та позитивний контент розподіляються в процентному співвідношенні: дев'яносто до десяти. Це не моя збочена примха, а мої безпосередні зобов'язання, суворо регламентовані трудовим договором.

Напишу ще за матеріал, який недавно потрапив до десяти відсотків.

Одного разу бачила, як дитина викинула кошеня з вікна. Чмяк і все. Біла грудка шерсті стала схожа на розбиту банку малинового варення. «Відмінна ідея», — вирішила я й написала миттєво історію про те, як дитина, замість того щоби самій їсти улюблене варення, годувала ним кошеня. А потім його побачила матір і ледь не знепритомніла, вирішивши, що кошеня вбили злодії, які увірвалися у квартиру. Коли ж чадо, лясаючи довжелезними віями, прорвалося крізь голосіння матері й пояснило, чому шерсть вихованця не біла, а червона, то жінка від радощів пішла в супермаркет і купила хлопчику іграшку, про яку той мріяв на Новий рік. І нічого страшного, що надворі ледь розпустився бузок, а в ботанічному саду відцвіли магнолії.

Знаєте, як називалася моя мегапопулярна, бомбічно рейтингова стаття? Стаття, яка протрималася в топах пів року, яку вже разів зо двадцять рерайтали й навіть перекладали англійською, німецькою, італійською мовами?

Є варіанти?

Даю п'ять хвилин.

Порівняйте свої припущення з оригіналом нижче.

«Таємне весілля інопланетянина і студентки юридичного факультету».

Вгадали? Маю сумніви.

Тож, як ви вже зрозуміли, я вигадую чутки! Найбільш мерзенне, абсурдне, трешове, що ви читали, ледь розплющивши очі, бажаючи виміряти пульс світу, — моя пряма заслуга і скрупульозно виконана, поки ви бачили рожевих слонів, робота!

Як я дійшла до того, що вночі займаюся цією, до речі, вельми популярною професією...

Скажу як на духу, що жодних схильностей до насильства, мазохізму, вуаеризму, лудоманії, чорної магії, екзорцизму, інсектофобії, антропофобії, гематофагії та інших бла-фуу-брр за собою не помічала. Боюся висоти. Полюбляю ніч більше ніж день, сніг у квітні й козинаки, хоча вони й липнуть до зубів. Єдине, що ненавиджу, прям ненавиджу — це сни й потребу спати як таку. Для мене це однаково, що родима пляма розміром з кулак на загалом безхмарному житті.

Я сирота.

Жартую.

Вибачте, розумію, що не смішно. Мої батьки — фешн-баєри (fashion buyer), їм віталіті (vitality) важливо бути першими на відкриттях бутиків і показах нових колекцій, стежити за трендами прет-а-порте і від-кутюр... Госспаді, а варто комусь, комусь, чие ім'я не можна називати... зателефонувати, як вони кидають усе і їдуть через континенти за парою туфельок.

Ну чесно, вони в мене справжнісінькі Вакули. А якби ви знали, скільки навколо Оксан! Підсумую, я поки що своїх батьків на власні очі бачила (тобто не в скайпі, месенджері, інстаграм-сторіз, тік-ток), напевно, стільки разів, скільки вас викликали до школи квіти полити в кабінеті директора.

Вони в мене красені.

Спасибі, ма, па, за те, що я у вас теж нівроку вийшла. Суміш Жасмин з «Аладдіна» і великоокої Леслі Лоусон. Ті, хто мене знає особисто, підтвердять. Вам доведеться повірити на слово, мого особистого акаунту немає в соціальних мережах. Я називаю це «похибка» професії. Не хочу, щоби якийсь аматор використовував у своїх творчих корисливих цілях інформацію про мене на папері

хоч буквами, хоч фарбами. Навіть думка про те, що хтось може так вчинити, викликає в мене фантомну коросту. Сама часом для натхнення й пошуку прототипу героя зависаю в соціальних мережах. Але якщо хтось привертає мою увагу, то, як справжній профі, імена та соціальні шрами завжди змінюю.

Мене виростила бабуся. Земля їй пухом з ангельських крил.

Мені сімдесят сім років. Ну так, це моє улюблене число, а ви що, очікували, що я вам скажу свій справжній вік?

Можливо, ви вирішили, що я вам і ім'я своє справжнє сказала? Ньют — це ім'я дівчинки з фільму «Чужі», для тих, хто не в темі шедеврів кіноіндустрії вісімдесятих.

Ну то гаразд, хочете вірте, хочете ні, але я не вмираю від невиліковної хвороби. Зупиняюся на цьому для того, щоби далі ви просто занурювалися в текст, немов дайвер у Червоне море, а не грали в підсліпуватого детектива.

ІМХО... Фокусування на чомусь одному з мільйона різного — навичка з потенціалом Матері Терези як для тіла, так і для душі.

Повертаючись до наших баранів. Чому я пишу чутки?

Усе почалося зі звички.

Аварія. Водій нашої милої компанії, після активного відпочинку біля моря, заснув за кермом. Звичайно, під час руху траєкторією. Коли вітер крізь відчинене вікно тріпав волосся і в усмерть зацілював шию. Нічого страшного. Усі залишилися більш-менш здорові. Тиждень мені довелося пролежати в стаціонарі. Щоби моє тіло досліджували, як гаманець за пару днів до авансу, і видали довідку про те, що я «ок».

Довідку я досі зберігаю під матрацом.

Всяке в житті буває. Зраджують. Підставляють. Звинувачують. Кидають. Ну, або класика жанру — ігнорують... Так ось, мон амі (mon ami)! Для таких поворотів долі в мене й довідка є, зі справжньою печаткою кращої лікарні країни й підписом завідувача відділення, у якій чорним на білому зафіксовано, що я — здорова!

Так. Це все лірика.

ІМХО... Просто відповідь на запитання «чому я пишу чутки» не настільки цікава і прекрасна, як юридично чинна довідка, яка підтверджує, що світ може змінюватися, валитися, падати в тар-

тарари і злітати, ну взагалі, за будь-яким розкладом — зі мною все було й залишається «ок»!

Гаразд, пару слів про формування звички...

Вона пробилася крізь холодні стіни лікарні, як бур'ян крізь бетонну тріщину. Тому всі фотки в інтернеті, де на асфальті стирчить кульбаба і написано «не здавайся», таки правда. І хоч не я сиділа за кермом того злощасного позашляховика, і не я заснула. Ви ж пам'ятаєте, я цю справу на дух не переносу. І тим не менше, але в перші дні і навіть тижні після аварії, я соромилася бажання спати. Нерозумно... Але мені здавалося, що кожного разу зісковзуючи у світ Морфея і його родичів, я наражаю чужі життя під загрозу. Прокидаючись у холодному поту, я бачила перед очима заголовки таймс нью роман (Times New Roman) мало не сороковим кеглем: «Смерть велосипедиста», «Автобус-вбивця», «Поїзд у пекло»... Цілісінькими днями я як божевільна серчила (to search) в інтернеті спростування своїх фантазій, а знаходячи сотні заміток про ДТП, оплакувала кожне.

Під сонцем ніщо не нове. Це я потім дізналася. Не тільки я зачерпувала емоції (біль?) від автокатастроф. До мене там побували й Енді Ворхол, і Марина Абрамович, і...

Мій психолог казав, що це звичайна реакція того, хто не готовий до смерті. Больовий шок доторкнувся й до тіла, і до душі. Він-то й порекомендував мені наполегливо відволікатися. Вигадувати те, що під жодним соусом неможливо!

Я, здається, згадувала, що люблю ніч?

Вона сповнена тиші та ідей. Обожаю своє затишне гніздечко на останньому поверсі. У мене шпалери миються, тому іноді записую на них власні вірші. Цілком щасливо можу не виходити з гнізда цілими тижнями. Кайфую від самотності так само яскраво, як і проводжу час на тусовках зі своїми кентами (kent). Моя нірвана — це дізнатися від незнайомого піпла (people) свої ж чутки: іноді свіжак, а іноді й ледь не місячної давнини!

Я обожаю, обожаю мріяти, літати в хмарах, уявляти себе ким захочу й де побажаю. Власне, саме на такій висоті, причому ні сантиметром нижче, досягають, немов екзотичні плоди — мої чутки. Госспаді, якби ви тільки знали, як жахливо, прямо до скреготу зубів, коли в самий угар творчого процесу, піку візуалізації

мрії, розплутування божевільної ідеї, мене починає затягувати у своє лігво Сон, що голодна лисиця лемінга. Хоча ні. Порівнюючи зі звіром у пащі хижачки, мені гірше. Сон насильно заплющує мені очі, обтяжує кінцівки, навалюється всією своєю вічністю й душить, душить... поки не видавить із мене залишки бадьорості.

Ненавиджу Сон за те, що він щодня викрадає до п'яти-шести годин мого життя і прокручує в моїй голові фільми, які я не заговляю! Так, мені навіть годину заплатити йому як відкупне шкода! Ви й не уявляєте, наскільки я стаю люта, коли сплю по дев'ять годин, тільки тому, що будильник, що стояв під вухом, не зміг до моєї свідомості доволатися!

Коли ж нарешті людство винайде пігулку, яка дасть змогу тілу отримувати фізичне відновлення в потрібних обсягах, а особистості дасть свободу самій вирішувати: спати чи ні?!

Ну, я ж не одна така? Впевнена, є способи мінімізувати силу Сну! Присягаюся, я їх усі знайду і використаю. Якщо буде потрібно, то й одночасно! Може, у вас є досвід боротьби зі Сном? Діліться! Обіцяю не цупити фотки з ваших профілів, а якщо згадувати-му, то лише добрим словом і не всує.

Офіційно оголошую бій за кожну хвилину свого бадьорого та яскравого життя!

Із завтрашнього дня.

А поки...

Захряцюю ноут.

Будинки навпроти вже одягли золоті маски. Піпл (people) тупотить на роботу.

Я приймаю душ. Одягаю шовкову піжаму. Чищу зуби. Бачу знайомі контури ліжка. І капітулюю...

ДЕНЬ 1

середа

Шах і мат від містера Сна.

Ніби як прямим текстом...

«Котику, навіть не рипайся. Варто мені позіхнути, і ти, як вед-мідь, на три місяці відключена».

Якби не Ліна, я і правда проспала б до нового прищестя. А так, пропустила заняття йогою, на яке потрібно лише спуститися на цокольний поверх. Скайп-колл із дядьком без почуття гумору й бородавкою під лівим оком. Ну і... ще годину тому мала відпра-вити куди належить свіжий...

Ну то нехай... Чекати, передчувати, видивлятися — по-своєму приємний зворушливий стан. Вони це оцінять і «спасибі» ска-жуть!

— Ньют, я вже нібито вагітна фрау! — кричить у слухавку Ліна.

— Чого так?

— Два дабл капучино й чизкейк Дід Пихто, по-твоєму, з'їв? А-а, напевно, ти думаєш, фея зі столу потягнула? Може, я не в темі, і це не ти обіцяла бути пів години тому в «Під парасоль-кою»? Агов?

Ліна злиться. Коли вона гнівається, то чеше пальці, сопе й з ми-ловидної блондинки перетворюється на «нути-фути». Сьогодні вона тотально має рацію. Я обіцяла їй ексклюзивну чутку. Зда-ється, про тарганів, які раптово завелися в елітних новобудовах. З підтвердженням і висновками британських вчених. Чутки люб-лять деталі, як каша олію. Ліна своєю чергою уже теж її, чи то пак цю чутку, комусь наобіцяла. Не за гроші, на спір, звісно. Спереча-тися Ліна любить, втім, як і шити. Така собі Просто Марія, тільки зараз у неї вже свій завод, де відшивають чоловічу білизну. Чому чоловічу? Тому що нюх у неї на прибутковій нішові теми крутіше за мисливського сторожового. Події в житті Ліни — що кадри для

Зміст

Виклик	4
День 1. Середа	10
День 2. Четвер, шоста ранку	21
День 3. П'ятниця, перша година ночі	25
День 4	50
День 5. Неділя	59
День 6. Понеділок	76
День 7. Вівторок	84
День 8. Середа	96
День 9. Четвер	104
День 9. Четвер, після 13:00	117
День 10. П'ятниця	125
День 11. Субота	138
День 12. Неділя	153